

Arrest

nr. 206 758 van 12 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 maart 2004 en heeft zich voor de tweede keer vluchteling verklaard op 22 mei 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 juni 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 12 juni 2018.

1.3. Op 19 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 57/6/1, §1 tweede en derde lid).

Deze beslissing werd op 20 juni 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van gemengde Lets-Russische origine. U bent geboren te Smolensk op 24 maart 1969. U geeft aan geen religie aan te hangen.

U woonde tot 1996 op verschillende plaatsen in voormalige Sovjet-Unie en de Russische Federatie, onder andere in Orenburg, Smolensk en Moskou.

In de periode van 1991 tot 1996 kwam u enkele malen in aanraking met de ordediensten. U werd opgepakt omdat u buitenlandse munten probeerde te wisselen, u kreeg een waarschuwing en mocht beschikken. De tweede keer werd u opgepakt wegens geluidsoverlast op een feestje, de volgende ochtend werd u terug vrijgelaten. De derde keer was u getuige van een diefstal van een handtas in een station. De vierde keer werd u op straat in Moskou tegengehouden bij een voetbalwedstrijd, na een half uur mocht u terug vertrekken. In 1995 begon u te werken voor Aleksandr Friedman. U diende videomateriaal en foto's te verzamelen over verschillende actuele onderwerpen. Zo trok u naar Tsjetsjenië om daar materiaal te verzamelen in verband met de oorlog en de daarmee gepaard gaande gruwelen. Uw baas vroeg u ook om naar Tadzjikistan te gaan en beeldmateriaal te verzamelen over drugshandel. In die periode kwamen drugs die uit Afghanistan afkomstig waren, meerbepaald heroïne, via Tadzjikistan de Russische Federatie binnen. U ging samen met een vriend ter plaatse en via via kwam u in contact met een crimineel die veel drugs kocht. U sprak met hem en hij vertelde u hoe het systeem werkte en voor wie hij werkte. U filmde stiekem wat hij vertelde. Nadien gaf u zoals gewoonlijk het verzamelde beeldmateriaal aan uw baas A.F.(...). Een of twee maanden later, begin 1996, werd u echter gevraagd om u aan te bieden bij de politie te Moskou. De Russische autoriteiten voerden op dat moment een grote operatie tegen illegale drugshandel. U werd gedurende een tweetal uur ondervraagd over wat u in Tadzjikistan meegemaakt had. Uw baas had het beeldmateriaal dat u verzameld had in Tadzjikistan aan de politie gegeven. De crimineel waarmee u gesproken had in Tadzjikistan werd gearresteerd. Hij getuigde tegen enkele gekende criminelen en sprak met de politie over zijn ontmoeting met u, waardoor de politie u ook in het vizier kreeg. Na uw ondervraging mocht u beschikken op voorwaarde dat u Moskou niet verliet. Ongeveer een maand later werd u nogmaals opgeroepen door de politie van Moskou. U werd opnieuw een tweetal uur ondervraagd. U legde een verklaring af en er werd u gevraagd om te getuigen in de rechtbank. Op basis van uw beeldmateriaal kon de politie enkele belangrijke criminelen vervolgen. U begreep dat een getuigenis in de rechtbank u in de problemen zou brengen. U vreesde represailles van de vervolgte criminelen. Deze criminelen behoren tot de Russische maffia. U besloot uw land te ontvluchten, want als u getuigde in de rechtbank zouden de criminelen u aanpakken en als u niet getuigde zonder geldige reden zou de overheid u vervolgen. In augustus 1996 verliet u de Russische Federatie.

U reisde door meerdere Europese landen, waaronder Finland, Zweden, Denemarken, Duitsland en Frankrijk. In 2004 begaf u zich naar België. U kwam aan in België op 10 februari 2004 en op 11 februari 2004 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op naam van Klein Viktor geboren op 22 maart 1970 te Norva en van onbepaalde nationaliteit. Op 11 augustus 2004 nam de DVZ een beslissing tot weigering van verblijf.

U verbleef nog tot 2005 in België. Vervolgens trok u naar Spanje waar u verbleef tot 2007. U keerde terug naar België en u verbleef op het Belgisch grondgebied tot september 2008. U verbleef daarna in Nederland. U vernam dat uw moeder ernstig ziek was en u besloot naar uw moeder te gaan om haar bij te staan.

Eind 2008 keerde u terug naar de Russische Federatie. U verbleef bij uw moeder in Smolensk, maar ook bij vrienden op allerlei andere adressen of in hotels in verschillende Russische steden. In de winter van 2009 werd u in Moskou op straat aangevallen door vier personen. U kende deze personen niet, maar u merkte wel op dat zij tatoeages hadden die erop wijzen dat zij tot een crimineel netwerk behoren. U werd erg toegetakeld en u verbleef twee weken in het ziekenhuis. U merkte dat u in de gaten gehouden werd, waar u ook verbleef in de Russische Federatie. U besloot opnieuw uw land te ontvluchten.

In september 2010 verliet u de Russische Federatie voor de tweede maal om naar Europa te reizen. Via ondermeer Italië en Frankrijk reisde u naar België. Sinds 2010 verklaart u ononderbroken in België te verblijven.

U diende bij uw aankomst in België geen verzoek om bescherming in. Sinds 1 december 2017 verblijft u in een centrum voor illegalen.

Op 22 mei 2018 vroeg u voor de tweede maal internationale bescherming aan in het centrum voor illegalen te Vottem. U vreest nog steeds vervolgd te worden in de Russische Federatie door de criminelen die door uw beeldmateriaal van drugshandel in de problemen kwamen. Op 6 juni 2018 werd uw tweede verzoek om bescherming ontvankelijk verklaard.

U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit en/of vluchtrelaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u een volgend verzoek om internationale bescherming dat ontvankelijk werd verklaard, hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie verlaten hebt, omdat u represailles vreest door criminelen die door uw beeldmateriaal in verband met illegale drugshandel strafrechtelijk vervolgd werden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u problemen kende omdat u diende te getuigen in een rechtszaak en problemen zou gekend hebben met de georganiseerde misdaad in uw land. Deze motieven zijn echter van gemeenrechtelijke aard en vallen buiten het toepassingsveld van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u om één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op bescherming zou kunnen rekenen in uw land. Integendeel, u gaf zelf uitdrukkelijk aan dat u zichzelf niet ziet als politiek vluchteling en u geen permanente status (i.e. de vluchtelingenstatus) verzoekt (CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud 12 juni 2018, p. 11). Bijgevolg moet worden onderzocht of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt opgemerkt dat u doelbewust onduidelijkheid schept omtrent uw werkelijke identiteit ten overstaan van de Belgische autoriteiten. Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt immers dat u tijdens uw jarenlange verblijf in België van meerdere aliasen gebruik maakte bij uw contacten met de Belgische autoriteiten (politie, justitie en asielinstanties) en valse identiteitsdocumenten gebruikte. Er wordt vastgesteld dat u bij talrijke gelegenheden doelbewust valse verklaringen aflegde omtrent uw identiteit en nationaliteit. Zo diende u ondermeer uw eerste verzoek tot internationale bescherming nog in onder de identiteit van Viktor Klein, geboren te Norva op 22/03/1970 en van onbepaald nationaliteit. U legt ter staving van uw huidige verzoek om internationale bescherming geen enkel identiteitsdocument neer. Ook uw asielrelaas op zich staaft u op geen enkele wijze. Uw gedrag geeft aldus blijk van een gebrek aan medewerking met de Belgische autoriteiten, met inbegrip van de asielinstanties, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een reëel risico

op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

Ten tweede dient benadrukt te worden dat u uw huidige, tweede verzoek om bescherming uitermate laattijdig hebt ingediend. Van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt, wordt nochtans verwacht dat hij zich onverwijld tot de bevoegde instanties richt om bescherming te verzoeken. Volgens uw verklaringen moest u de Russische Federatie ontvluchten in 1996. U verklaarde dat u naar Finland reisde en ook in Zweden, Denemarken, Duitsland en Frankrijk verbleef. Pas in 2004, op 11 februari 2004, diende u een eerste asielaanvraag in bij de DVZ. U verklaart dat u geen internationale bescherming hebt gevraagd in een ander land (zie DVZ, verklaring 31 mei 2018, punt 22). Hieruit volgt dat u dus wachtte tot 2004 om voor het eerst een verzoek om bescherming in te dienen, acht jaar nadat u uw land van herkomst was ontvlucht. Uw eerste asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26bis) op 11 augustus 2004 door de Dienst Vreemdelingenzaken. U werd uitgenodigd voor een interview, maar u kwam niet opdagen. Een dergelijk gedrag is niet ernstig te noemen voor een persoon die een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren.

Uw huidige, tweede verzoek om bescherming diende u in op 22 mei 2018, zo'n 22 jaar nadat u uw land van herkomst voor het eerst ontvluchtte, en ongeveer acht jaar nadat u voor de tweede maal de Russische Federatie verliet. U verklaart tevens dat u sinds 2010 ononderbroken in België verblijft (CGVS, pg 5). U baseert uw huidige verzoek op de problemen die u zou hebben gekregen in 1996 en de gevolgen die u daarvan zou hebben ondervonden toen u in 2009 aangevallen werd in Moskou. U kon dus al veel eerder een verzoek om bescherming ingediend hebben omwille van deze motieven. Bovendien verblijft u op heden al meerdere maanden in een gesloten centrum voor illegalen met het oog op uw repatriëring (zie administratief dossier, bijlage 13septies betekend op 1 december 2017). Toch wachtte u nog tot eind mei om een verzoek om bescherming in te dienen, dit nadat reeds een poging werd ondernomen om u effectief te verwijderen van het Belgisch grondgebied (zie administratief dossier, repatriëring voorzien op 28 maart 2018 mislukt wegens verzet). Op 24 mei 2018 werd een nieuwe poging voorzien om u te repatriëren naar de Russische Federatie, maar deze werd geannuleerd omwille van uw verzoek om bescherming. Het is dan ook duidelijk dat u uw huidige verzoek om bescherming hebt ingediend om een repatriëring naar uw land van herkomst te belemmeren nu de Belgische autoriteiten er ondanks uw veelvuldig gebruik van aliases (zie informatie in het administratief dossier) in slaagden u te identificeren en u geconfronteerd wordt met een nakende verwijdering naar uw land van herkomst.

De redenen die u aanhaalt om uw uitermate laattijdig verzoek om bescherming te rechtvaardigen kunnen geenszins overtuigen. U verklaart dat u het zelf wou uitzoeken en dat u een andere manier wilde vinden om in België te kunnen blijven dan asiel aan te vragen (CGVS, pg 5). U wou niet over die problemen praten, u wou het vergeten (CGVS, pg 5). U besepte dat het nochtans in uw belang zou geweest zijn wel bescherming te vragen. U haalde ook aan dat u geen enkele andere verblijfsprocedure instelde om op een legale manier in België te kunnen verblijven (CGVS, pg 5), zodat uw verklaring dat u een andere manier wou vinden weinig steek houdt voor iemand die een vrees voor vervolging zou koesteren in zijn land van herkomst en onder geen beding zou willen terugkeren naar dit land. U verbleef op die manier op illegale wijze op het Belgische grondgebied, waardoor u zich blootstelde aan het risico opgepakt te worden en verwijderd te worden naar uw land van herkomst, het land waar u vervolging zou vrezen. Hierop gewezen stelde u dan dat u dacht dat de procedure drie of vier maanden zou duren en dat u dan zou afgewezen worden, ook zou u dan geen mogelijkheid meer hebben om elders bescherming aan te vragen, omdat u dan terug naar België zou gestuurd worden (CGVS, pg 5). Elke verzoek tot internationale bescherming wordt echter individueel onderzocht. Het gegeven dat anderen een negatieve beslissing kregen, impliceert dan ook niet zonder meer dat uw verzoek om bescherming zou worden afgewezen. Het loutere gegeven dat u veel migranten zag die een negatieve beslissing kregen, doet niets af aan het feit dat u op zijn minst een poging kon ondernomen hebben om bescherming te krijgen, wat u heeft nagelaten. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van zodra hij daartoe de kans heeft, een verzoek tot internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen en gedurende meer dan acht jaar talmde alvorens een eerste verzoek tot internationale bescherming in te dienen, en nogmaals acht jaar na uw laatste binnenkomst in Europa talmde om een tweede verzoek tot internationale bescherming in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging

in uw hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts bleek dat uw opeenvolgende verklaringen meerdere tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met criminelen in de Russische Federatie verder ondergraven:

U verklaarde dat u twee maal door de politie werd opgeroepen om verklaringen af te leggen over uw activiteiten in Tadzjikistan en het beeldmateriaal dat u er gemaakt had in verband met illegale drugshandel. Tijdens dit tweede contact met de ordediensten zou men u gevraagd hebben te getuigen in de rechtbank. U wou een dergelijk risico niet nemen. U besepte dat als u zou getuigen tegen criminelen, dat deze criminelen u zouden doden. U vreesde dan ook represailles van criminele groeperingen. U bevond zich in een moeilijke situatie en u besloot te vluchten. (CGVS, pg 7) U getuigde niet in de rechtbank (CGVS, pg 7). De oproepingen door de politie en de vraag te getuigen lagen aldus aan de basis van uw problemen en vormden de directe aanleiding voor uw vertrek in 1996. Uw opeenvolgende verklaringen over deze gebeurtenissen die de kern van uw vluchtrelaas uitmaken zijn echter tegenstrijdig. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u opgeroepen werd door de politie van Moskou (CGVS, pg 9). Zowel de eerste maal dat u ondervraagd werd over uw werk in Tadzjikistan als de tweede keer werd u opgeroepen door de politie van Moskou (CGVS, pg 9). U moest zich wenden tot het politiebureau nummer negen in Moskou. Op de vragenlijst die tijdens een gehoor met een medewerker van de DVZ werd ingevuld op 31 mei 2018, een kleine twee weken voor het persoonlijk onderhoud door het CGVS, had u echter aangegeven dat u opgeroepen werd door de politie van Smolensk. Uw verklaring in de vragenlijst is ondubbelzinnig: 'de vijfde keer werd ik opgeroepen door de politie Smolensk in 1996 i.v.m. mijn job. Ik transporteerde videoreportages en foto's van Tsjetsjenië en Tadzjikistan. [...] De politie wou het materiaal allemaal onderzoeken. Ze zeiden dat ze politie waren maar het waren mensen van een speciale eenheid.' (DVZ vragenlijst, 31 mei 2018, 3.1) Ook in verband met de tweede ondervraging over uw werk verklaarde u dat u opgeroepen werd door de politie van Smolensk (DVZ vragenlijst, 3.1). U kon geen verklaring verstrekken voor deze opvallende tegenstrijdigheid. U zei dat het niet de politie van Smolensk was en dat u wel met hen contact had over een andere zaak. U noemde echter twee maal expliciet de politie van Smolensk in verband met ondervragingen in 1996 over uw werk in de vragenlijst, zodat een vergissing uitgesloten lijkt. Moskou en Smolensk liggen overigens op zo'n 380 kilometer van elkaar, zodat tevens mag aangenomen worden dat u zich niet zomaar tussen beiden zou vergissen. Tevens legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw ondervragers. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of dit om gewone politie ging of speciale eenheden en u antwoordde dat het de gewone politie was (CGVS, pg 9). U vermeldde geen speciale eenheden, wat opmerkelijk is gelet op de manier waarop de vraag gesteld werd. Indien er speciale eenheden bij betrokken waren, dan mag verwacht worden dat u dit aangeeft wanneer u letterlijk gevraagd wordt over welke afdeling van de politie het ging, gewone politie of speciale eenheden. Dat u het dan in uw voorgaande verklaring wel spontaan had over speciale eenheden, is dan ook niet consistent te noemen. Over de duur van uw ondervraging en/of vasthouding gaf u eveneens verschillende versies. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u de eerste keer niet vastgehouden werd en enkel ondervraagd werd gedurende een tweetal uur. Voordien had u echter geponeerd dat u twee à twee en een half uur ondervraagd werd en dat u 24 uur werd vastgehouden (DVZ vragenlijst, 3.1). Hiermee geconfronteerd beweerde u dat u over iets anders verklaard had dat u 24 u werd vastgehouden, namelijk toen er een voetbalwedstrijd was. Dit blijkt echter geenszins uit uw verklaringen zoals deze opgenomen werden in de vragenlijst. Daarin wordt namelijk vermeld dat u op straat in Moskou werd tegengehouden, dat er een voetbalwedstrijd was, dat ze alles controleerden en dat u na een half uur mocht vertrekken (DVZ vragenlijst, 3.1). Een vergissing lijkt dan ook uitgesloten. Het louter ontkennen van uw voorgaande verklaring, heft de vastgestelde discrepantie niet op. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u voorts dat u bij de tweede ondervraging ongeveer twee uur bij de politie moest blijven, terwijl u voordien gesteld had dat u na 40 minuten mocht vertrekken (CGVS, pg 9 en DVZ vragenlijst 3.1).

Een andere opvallende tegenstrijdigheid manifesteerde zich aangaande uw getuigenis in de rechtbank. Op 22 mei 2018 vulde u een schriftelijke verklaring in waarin u de motieven voor uw verzoek om bescherming kort moest weergeven. U schrijft dat u getuigde in de rechtbank tegen de persoon voor wie u werkte en dat dit de grootste fout was van uw leven (DVZ schriftelijke verklaring 22/05/2018, vraag 1.1). Enkele dagen later, tijdens uw gehoor door de DVZ, verklaarde u dan weer dat u gevraagd werd om te getuigen, maar dat u bang was om dat te doen en de Russische Federatie verliet (DVZ vragenlijst, 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 juni verklaarde u dat u niet getuigde in de rechtbank (CGVS, pg 7). U kon geen getuigenverklaring afleggen voor de rechtbank, want dit zou

zelfmoord zijn. De criminelen waar u tegen zou getuigen zouden u vermoorden. Anderzijds zou u door niet op te dagen voor uw getuigenverklaring problemen krijgen met de autoriteiten, zodat u zich tussen twee vuren bevond en besloot uw land van herkomst te verlaten (CGVS, pg 7). Uw verklaringen omtrent de kern van uw asielaanvraag blijken dan ook weinig consistent, wat de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnd.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas werd ten slotte ook nog op de helling gezet, doordat uw verklaringen over de periode van uw terugkeer naar de Russische Federatie niet stroken met de beschikbare informatie. U verklaarde dat u eind 2008 terugkeerde naar de Russische Federatie om uw zieke moeder bij te staan (CGVS, pg 3). U verbleef op verschillende plaatsen in het land, maar u bleef in de Russische Federatie tot september 2010 (CGVS, pg 4). Uit informatie van de Litouwse autoriteiten blijkt evenwel dat u in februari 2010 in Litouwen was. Op 8 februari 2010 kreeg u een inreisverbod voor de Schengenzone opgelegd dat geldig was tot 1 februari 2013. Op 1 februari 2010 verliet u volgens de Litouwse gegevensbank Litouwen (zie administratief dossier, e-mail Litouwse autoriteiten van 11 februari 2016). Bij het invullen van uw 'verklaring DVZ' had u overigens verklaard dat u in 2009 terug vertrokken bent uit de Russische Federatie om via Finland, Zweden, Denemarken, Duitsland en Nederland uiteindelijk in 2010 in België aan te komen (zie verklaring DVZ, 31 mei 2018, vraag 31). Tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde u dan weer dat u naar Italië en Frankrijk reisde en dan zo in België terecht kwam (CGVS, pg 4). Zowel de situering in de tijd als de afgelegde route zijn dan ook allerminst consistent te noemen. Een bijkomende indicatie blijkt uit de lijst met processen-verbaal die opgenomen werd in uw administratief dossier. Het betreft een chronologische lijst met een overzicht van processen-verbaal die jegens u werden opgemaakt. In de lijst werd een proces-verbaal 'gewone diefstal' opgenomen dat opgesteld werd in 2009, dus op een moment dat u beweerde in de Russische Federatie te verblijven.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat uit uw verklaringen geenszins blijkt dat u op heden nog een vrees voor vervolging zou koesteren omwille van de contacten die u had met de Russische autoriteiten in de periode 1991-1996 in verband met het wisselen van buitenlandse munten, de geluidsoverlast op een feestje, uw rol als getuige bij een diefstal van een handtas en uw aanwezigheid op straat toen een voetbalwedstrijd doorging. Deze gebeurtenissen vormden voor u geen reden om uw land van herkomst te verlaten en uit niets blijkt dat u op heden nog iets te vrezen zou hebben omwille van deze contacten met de autoriteiten.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 1 A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Verzoeker voert tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker stelt dat zijn vluchtrelaas wel degelijk aan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beantwoord en dat hij gevaar loopt in de Russische Federatie.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de commissaris-generaal de weigeringsbeslissing van 19 juni 2018 in hoofdzaak heeft genomen omdat zijn eerste verzoek van 11 februari 2004 reeds was afgewezen en omdat verzoeker in het verleden verschillende aliassen had gebruikt. Noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker dat de commissaris-generaal alle zijn ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door verzoeker voorgelegde

informatie (aangaande de moeilijkheden waarvoor hij in 1996 de Russische Federatie had verlaten) al dan niet correct was. Verzoeker herhaalt voorts in grote lijnen zijn vluchtrelaas.

Verzoeker verduidelijkt nog dat hij ten tijde van zijn eerste asielprocedure in 2004 geen gevolg heeft kunnen geven aan de schriftelijke uitnodiging voor een interview omdat hij indertijd uit het opvangcentrum van Alseberg werd gezet en in de psychiatrische afdeling van het ziekenhuis in Drogenbos is beland waardoor de briefwisseling met betrekking tot zijn asielprocedure niet meer aan hem werd overgemaakt.

Verzoeker geeft toe dat hij in de jaren die daarop volgden, noch in België, noch in eender welk ander land in Europa waar hij verbleven had, een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Hij legt uit dit niet te hebben gedaan uit angst om gerepatriëerd te worden naar zijn herkomstland. Hij vervolgt dat hij in tussentijd hoopte een oplossing te kunnen vinden om zijn verblijfssituatie in orde te kunnen brengen, doch dat één en ander hem bemoeilijkt werd omdat hij tijdens de voorbije jaren meermaals in aanraking was gekomen met de politiediensten meestal n.a.v. het plegen van een winkeldiefstal.

Verzoeker zet vervolgens uiteen dat hij 2008 was teruggekeerd naar "Polen" toen hij verontrustend nieuws had gekregen over de medische toestand van zijn zieke moeder en stelt dienaangaande het volgende: *"Tegen beter weten in, had verzoeker toen aan de Poolse autoriteiten zijn echte identiteit kenbaar gemaakt en gevraagd om hem te willen repatriëren naar de Russische Federatie. Het was op die manier dat de autoriteiten in de overige Europese landen, waaronder deze van België, (via Interpol) de echte identiteitsgegevens van verzoeker te weten zijn gekomen. Verzoekers verblijf in de Russische Federatie was van korte duur en enkel om zijn zieke moeder bij te staan. Verzoeker verliet zijn land daarom opnieuw in september 2010."*

Verzoeker is formeel dat zijn verklaringen wel degelijk oprecht zijn en dat de feiten zich wel degelijk op die manier hebben voorgedaan en meent dat zijn verklaringen moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Verzoeker merkt op dat het Commissariaat-generaal geen rekening gehouden heeft met de psychische moeilijkheden waarmee hij te kampen heeft. De traumatische ervaringen die hij heeft doorgemaakt, kunnen volgens hem wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor de mogelijke incoherenties en tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende onderhouden op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal. Hij argumenteert dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Verzoeker hekelt dat met het grote tijdsverloop sedert de gebeurtenissen in de Russische Federatie en verzoekers onderhouden door de Belgische asielinstanties evenmin in rekening werd gebracht. In de gegeven omstandigheden meent verzoeker dat zijn doorleefde verklaringen moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

2.2. Er worden geen stavingsstukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, (ii) hij doelbewust onduidelijkheid schept omtrent zijn werkelijke identiteit ten overstaan van de Belgische autoriteiten en zijn gedrag aldus blijkt geeft van een gebrek aan medewerking, (iii) verzoeker zijn huidige tweede verzoek om bescherming uitermate laatstijdig heeft ingediend, (iv) zijn opeenvolgende verklaringen tal van tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met criminelen in de Russische Federatie verder ondergraven, en (v) de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas finaal wordt ondergraven doordat zijn verklaringen over de periode van zijn terugkeer naar de Russische Federatie niet stroken met de beschikbare informatie.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 juni 2018, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar deze oordeelt dat de door verzoeker aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift niet.

Derhalve kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.6.2. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, besluit de Raad na lezing van het administratief dossier en in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in voormeld artikel.

In de mate verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal in hoofdzaak een weigeringsbeslissing heeft genomen omdat zijn eerste verzoek reeds was afgewezen en omdat hij in het verleden verschillende aliases had gebruikt, wijst de Raad er vooreerst op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal zijn beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid of dat deze niet gestoeld is op een correcte feitenvinding.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. De Raad merkt hierbij op dat het gegeven dat verzoekers eerste verzoek in 2004 werd afgewezen, een loutere vermelding betreft in de bestreden beslissing en, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, in geen geval een weigeringsmotief is. Dat verzoeker, zoals hij in zijn huidig verzoekschrift verduidelijkt, geen gevolg kon geven aan de schriftelijke uitnodigingen voor een interview omdat hij uit het opvangcentrum was gezet en geen briefwisseling kon ontvangen, vermag geen ander licht te werpen op de thans gedane bevindingen van de commissaris-generaal. Naast de vaststelling dat verzoeker doelbewust onduidelijkheid schept omtrent zijn werkelijke identiteit, wordt in de bestreden beslissing tevens uitgebreid gemotiveerd dat zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming niet getuigt van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Ook wordt vastgesteld dat meerdere tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen omtrent de kern van zijn vluchtrelaas evenals zijn tegenstrijdige verklaringen met de beschikbare informatie over de periode van zijn terugkeer naar de Russische Federatie, de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met criminelen in de Russische Federatie verder ondergraven. Dat verzoeker de vluchtelingenstatus evenals de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd louter en alleen omdat zijn eerste verzoek afgewezen werd en hij in het verleden verschillende aliases heeft gebruikt, mist derhalve elke feitelijke grondslag.

Verzoeker geeft voorts toe dat hij na zijn eerste verzoek om bescherming in België in 2004, noch in België noch in eender welk ander land in Europa waar hij verbleven had, een verzoek om internationale bescherming heeft aangevraagd. Het gegeven dat verzoeker pas 22 jaar nadat hij zijn land van herkomst voor het eerst ontvluchtte en ongeveer 8 jaar nadat hij voor de tweede maal de Russische Federatie verliet, nogmaals besloot internationale bescherming aan te vragen, vormt een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdig tweede verzoek om bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon

die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Het verweer in het verzoekschrift dat hij angst had gerepatriëerd te worden na een weigeringsbeslissing inzake zijn asielpcedure, kan niet volstaan om verzoekers handelen te vergoelijken en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen.

Waar verzoeker ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wijst op het lange tijdsverloop en benadrukt dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt en hij met psychische moeilijkheden kampt die kunnen leiden tot verdringing, vervlakking en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een afdoende juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij afdoende nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten en ongeacht het lange tijdsverloop. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermog acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. In de bestreden beslissing wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat verzoeker op heden nog een vrees voor vervolging zou koesteren omwille van de contacten die hij had met de Russische autoriteiten in de periode 1991-1996 in verband met het wisselen van buitenlandse munten, de geluidsoverlast op een feestje, zijn rol als getuige bij een diefstal van een handtas en zijn aanwezigheid op straat toen een voetbalwedstrijd doorging. Deze gebeurtenissen vormden voor verzoeker geen reden om zijn land van herkomst te verlaten en uit niets blijkt dat verzoeker op heden nog iets te vrezen zou hebben omwille van deze contacten met de autoriteiten. Dit motief wordt echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermog de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.6.3. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in de Russische Federatie actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin enig element bij waaruit dergelijk risico blijkt.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de wet Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt

voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS